

PESÄPALLOA INTIAAN - SUOMI 100

MATKARAPORTTI 3.-7.11.2016

Torstaina, marraskuun 3. päivä, iltapäivän lopulla tapasivat Manse PP:n puheenjohtaja ja aluevalmentajamme Juha "Upi" Antikainen, Superpesiksen toimitusjohtaja Jussi Pyysalo sekä Sotkamon Jymyn mediavastaava Antti Haapasalo Helsinki-Vantaan lentokentällä. Upi ja Jussi olivat hankkineet lentolippunsa Intiaan jo keväällä, jolloin tieto nyt edessä olevista Intian kansallisista pesäpallomestaruuskisoista saatiin. Antille kyseessä oli hieman pienemmällä varoitussajalla järjestynyt reissu, jonka rahoitti puoliksi YLE, jolle olimme ensisijaisesti menossa tuottamaan materiaalia kansallispelistämme Intiassa.

Lento Delhiin vei torstain ja perjantain välisen yön, perillä olimme paikallista aikaa vähän ennen aamuseiskaa. Delhissä tullista ja muista muodollisuuksista selvittyämme edessä oli terminaalin vaihto sekä kaksi jatkolentoa - Mumbain kautta Thiruvananthapuramiin, Keralaan. Jo heti Delhiin laskeuduttuamme ihmettelimme savuista ilmaa, kyseinen suurkaupunki kärvistelee parhaillaan pahimpien ilmansaasteiden kanssa pariinkymmeneen vuoteen. Tämä savu ja siitä johtuva huono näkyvyys viivästytti lentomme lähtöä n. 45 minuutilla ja kun vielä Mumbain kenttää lähestyttäessä kone joutui tekemään viime hetken keskeytyksen ja kiertämään uudelleen laskuun, tuli meille varsin kova kiire jatkolennoillemme. Byrokratia Intian lentokentillä ei ainakaan auttanut asiaa, vaan joka välissä tarkistettiin kaikki paperit leimoineen (Upi meinasi yhden väärässä paikassa olleen leiman takia jäädä jo Delhiin) ja luonnollisesti jonotettiin, ja jonotettiin, ja jonotettiin...

Laskeuduimme lopulta noin 20 tunnin matkustamisen jälkeen Thiruvananthapuramiin. Kyseessä siis reilun 30 miljoonan asukkaan, Intian eteläkärjestä löytyvän osavaltion, Keralan, pääkaupunki. Meitä oli vastassa paikallisen pesäpallodelegaation ensimmäinen edustaja jo lentokentän sisäpuolella (sattuu työskentelemään Air Indialla). Kaikkien mukana tuomiemme pesäpallo-varusteiden saavuttua matkatavarahihnalta ja niitä kuumaan ja kosteaan ulkoilmaan kantaessamme, yllätti muu delegaatio meidät vielä isoilla kukkakimpulla. Mukana olivat mm. Intian pesäpallofедераation pääsihteeri Chetan Pagawad, jonka kanssa olimme vaihtaneet sähköposteja ja WhatsApp-viestejä jo parin vuoden ajan sekä mm. Keralan osavaltion pesäpallosta vastaava Padma Kumar. Ahtauduimme kaikkine tavaroinemme kahteen pikku-autoon ja aloimme saman tien keskustelun meitä yhdistävästä kansallispelistämme.

Meidät vietiin hotellillemme kirjautumaan sisään. Ehdimme tiputtaa matkatavaramme huoneisiimme ja hyppäämään jälleen autoihin, joilla lähdimme katsastamaan turnauksen kenttäolosuhteita. Kyseessä oli hieman epätasainen hiekkakenttä, johon mahtui hyvin vain yksi miesten täysmittainen kenttä. Sovimme, että tulemme aamulla kello 07:00 avustamaan kentän piirtämisessä paikallisten kenttämiesten kanssa. No Intialaiseen tapaan (tuli meille varsin nopeasti tutuksi...) emme tietenkään olleet siellä aamuseiskalta, vaan kyytien "viivästyttinä" vasta noin kasilta. Niin tai näin, Upin johdolla ja paikallisten hienosti naruilla ja käsikalkituksella piirtämä kenttä

valmistui reilussa tunnissa, vaikka kentällä samaan aikaan pelattiinkin välillä krikettiä, välillä jalkapalloa ja välillä polkupyöräpooloa (jossain kohtaa noita kaikkia yhtä aikaa pesiksen lisäksi...). Joukkueitakin alkoi paikalle valumaan ja yllätykseksemme lähes kaikilla joukkueilla oli yhteneväiset urheiluasut, joihin oli painettu sana "PESAPALLO". Olimme jo edellisenä iltana kuulleet, että pelaajia on odotettavissa 250-300 ja joukkueita reilu 20 vähintään 10:stä eri osavaltiosta.

Aamupäivän lopulle meidät oli järjestetty pitämään seminaaria joukkueiden valmentajille pesäpallon "oikeista" säännöistä ja historiasta. Heillä oli ollut käytössä englantinkieliset sääntömme, mutta nopeasti kävi selväksi, että niitä on aiemmin sovellettu varsin vapaasti. Jussi alusti puoleltamme tilaisuuden kertomalla pesäpallon historiasta sekä nykytilasta Suomessa. Tämän jälkeen Upi aloitti parin tunnin sääntökurssin, jossa sääntökirjamme kaikki kohdat käytiin läpi Jussin ja Antin välillä ollen demonstraatioapuna milloin syöttöasennon ja milloin tuomarimerkkien osalta.

Seminaarin ja yhteisen lounaan jälkeen oli edessä turnauksen avaustilaisuus. Meidät istutettiin pormestarin (suuri herra, ajettiin paikalle poliisisaattueessa), paikallisten "liiton herrojen" sekä olympiakomitean Keralan edustajan kanssa kunniapaikoille pelaajien istuessa armeijatyylisiin järjestettyyn kentän pinnassa. Puheita tuli useita, paikallisen pesäpallo-osaston puheenjohtajan(?) puhe jäi erityisesti mieleen - hän julisti kovasti meidän tekemän pesäpallosta suuren lajin Intiassa ja vievän sen olympialaisiin. Tätä oli välillä hieman vaikea kuunnella vakavalla naamalla, vaikka sisältö sinänsä mahtava olikin. Tuli myös meidän suomalaisten vuoro pitää puheenvuoro, jossa Jussi pyrki pukemaan sanoiksi tämän koko Intian pesäpalloilmiön ihmeellisyyttä näkökulmastamme ja sitä, miten upeaa on olla mukana tässä tapahtumassa. Avajaisten lopuksi lahjoitimme virallisen kaavan mukaan kolme välinesettiä Intian pesäpallofедераatiolle sekä yhteistyökumppanimme Autoasin ystävällisesti sponsoroimat syöttölaudat jokaiselle joukkueelle.

Lauantaina ei loppujen lopuksi pelattu yhtään ottelua, vaan avajaisten jälkeen jatkuivat vapaamuotoiset treenit kentällä. Nyt, meidän ollessa paikalla, pääsivät pelaajat tutustumaan myös oikeisiin pesäpallovälineisiin (he olivat pelanneet tähän mennessä baseball ja softball -varusteilla) ja pääosin Upin vetämiin mallisuorituksiin. Meistä oli jo aiemmin päivällä otettu useita kymmeniä valokuvia/selfieitä, mutta näistä hetkistä eteenpäin saimmekin lähes jatkuvasti poseerata yksin ja kimpassa yhteensä varmasti yli tuhanteen kuvaan. Vertasimme tilannettamme eläintarhaan, meidän ollessa ne "pingviinit"... Parhaamme mukaan kuitenkin hymyilimme kaikille ja uskomme iloisella ja avoimella asenteella tehneemme hyvän vaikutuksen Intialaiseen pesisväkeen.

Illalla tapasimme turnauksen vetäjiä ja Kerala sekä koko federaation johtohenkilöitä hotellissamme päivällisellä. Jo iltapäivän lopulla selvisi, että meidän oletetaan tekävän otteluohjelma turnaukseen, johon loppujen lopuksi oli siis tulossa yli 20 joukkuetta. Käytössä oli vain yksi kenttä miesten rajoilla ja aikaa oli sunnuntain valoisa aika (06:30-18:00) ja maanantaina päättäjäisiin asti (06:30-15:00). Oli siis selvää, että täysiä pelejä ei voi pelata, vaan yhtä peliä kohti voidaan varata korkeintaan 30 minuuttia.

Saimme kuin saimmekin kaavion tehtyä, mutta se edellyttäisi kahden vuoroparin pelejä ja miesten osalta (14 joukkuetta) puolivälierien skippaamista ja naisten osalta (6 joukkuetta) välierienkin skippaamista. Mukana oli myös viisi juniorisekajoukkuetta (ilmeisesti alle 15 vuotiaita). Paikalliset vakuuttivat järjestelyjen kyllä hoituvan tällä kuviolla, mutta jo hieman Intialaiseen kulttuuriin tutustuneena epäilimme tätä jo tässä kohtaa vahvasti...Päivällisellä keskustelimme paljon myös pesäpallon leviämisestä Intiassa ja heidän suunnitelmistaan laajentaa Aasian pesäpallokokonaisuutta Nepaliin, Pakistaniin sekä Myanmariin. Heillä oli jo suunnitelmia järjestää vuoden 2019 World Cup Katmandussa, Nepalissa. Tähän syynä mm. Pakistanin ja Intian kireä tilanne, joka ei mahdollistaisi maaottelun pelaamista kummankaan maaperällä, mutta Nepal puolueettomana kävisi tähän. Maailmanlaajuista pesiskarttaakin ajatellen Nepal olisi sijainniltaan kohtuullinen myös World Cupiin osallistuvalle Australialle ja sinne on ilmeisesti valmiiksi suhteitakin, joten tästä syntyy oma jatkoprojekti tulevan kesän World Cupin jälkeen...

Sunnuntaina delegaatiomme tapasi aamiaisella aamukasilta ennen luvattua kyytiä kentälle. Aamupalan syötyämme yritimme huonolla menestyksellä tavoittaa paikallisia kontaktejamme ja päätimme ottaa tukit kentälle (matkaa hotellilta vain pari kilometriä). Joukkueita oli jo paikalla, mutta pelejä ei oltu saatu käyntiin. Autoimme järjestäjiä kokoamaan tuomariston ja joukkueet, Upi lupasi opettaa kirjureita ja Jussi pyrki tukemaan syöttötuomaria. Tulipahan samalla opetettua heille myös hutunkeitto, jonka he hyvin nopeasti omaksuivatkin.

Olimme jo edellisen päivän treeneissä todenneet "pieniä" eroavaisuuksia mm. lukkarien syöttämisessä, ja pyrimme niitä parhaamme mukaan oikomaan kohti oikeita sääntöjämme. Aivan pikkujuttuihin meidän ei kuitenkaan kannattanut tässä vaiheessa puuttua - esimerkiksi syöttöluvan kysymisestä oli turha murehtia, kun syöttötuomari hoiti tämän "play"-komennoillaan. Jo ensimmäinen peli kuitenkin näytti, että kyllä Intiassakin pesistä pelataan ihan tosissaan, ja pelaajisto oli pääsääntöisesti erittäin urheilullista väkeä. Heittokättä ja lyöntiä oli treenattu krikettiä, baseballia ja softballia pelatessa. Ulkopelisuoritukset olivatkin usein vähintään Suomi-sarjan tasoa. Mukana oli myös useita todella

nopeita kavereita - osa heistä jopa syöksyi pesille oikeaoppisesti. Tunnelmaa jo heti ensimmäisessä pelissä on vaikea kuvailla, se oli jotain ihmetyksen, liikituksen ja ilon yhdistelmää sekä erityisen upea tunne siitä, että saimme olla ensimmäiset suomalaiset paikan päällä todistamassa jotain näin erikoista, mutta silti niin tuttua.

Pelit rullasivat eteenpäin hieman aikataulusta jäljessä ja vaikka jouduimmekin oikomaan varsin monia asioita (vapaataipaleet vain kärjelle, koppi ei ole palo, laittomatkin lasketaan lyönneiksi jne.), menivät opit koko ajan paremmin perille ja peli parani iltapäivään edetessä. Muutamien loistavien syöksykoppien, polttoheittojen ja turpakäräjien sekä parin kärpäsenkin kohdalla jo aiemmin mainittu liikituksen tila nousi välillä pintaan - nämä kaverithan ovat oikeasti tosissaan pelaamassa kansallispeliämme Intian mestaruuskisoissa. Tunnelma myös katsomoissa kentän laidalla sekä joukkueiden treeneissä ja lämmittelyissä oli todella lämmin ja yhteisöllinen - koko delegaatiomme mielestä vastaavaa, kuin meillä koetaan junnuleireillä tai Itä-Lännessä. Pesäpallo siis yhdistää Intiassakin!

Joukkuehenki, tuuletukset sekä seremoniat olivat myös jotain aivan erityistä. Yhtä paloa tai välillä koppiakin tuuletettiin aidosti täysillä ja voitonriemu oli lähes joka pelin jälkeen mahtavaa seurattavaa. Erityisesti jäi mieleen Rajasthanin miesten seremonia ottelun alussa kotipesän viivalla räpylöiden kera (tästä myös videot katsottavissa) tai Punjabin sikhien hengen nostatus. Ehkäpä meille kotimaan sarjoihinkin kaivattaisiin vähän lisää väriä ja eroavaisuuksia näihin ottelutapahtuman tunnelmaa nostattaviin asioihin?

Auringon laskiessa ja pelien päättyessä sunnuntain osalta oli delegaatiomme vireystila hieman koetuksella. Ensin pitkä matkustaminen ja sitten kaksi päivää vähintään kellon ympäri kentällä koko ajan sosialisoiden vaati ehdottomasti pientä hengähdystaukoa. Pääsimme hotellimme uima-altaalle kertaamaan tähän mennessä koettua, söimme pikaisesti illallisen ja nukuimme ruhtinaallisesti reilut 8 tuntia.

Maanantaina pelit eivät luonnollisestikaan alkaneet suunnitellulla aikataululla, eivätkä turnauksen virkailijat pitäytyneet alkuperäisessä suunnitelmassa, vaan antoivat joukkueiden mm. pelata ne aikataulun vuoksi pois jätetyt puolivälierät. Tässä vaiheessa ensimmäisen tasapelin kohdalla syntyi intialaisten aloitteesta myös nopeutettu supervuoro - pelataan vain yhdestä palosta ja se voittaa, joka saa etenijän pisimmälle, ellei juoksuja tule. Tällä varsin tehokkaalla tavalla ratkottiin päivän aikana muistaakseni kolme ottelua.

Pudotuspelien merkitys näkyi myös itse pelissä. Ilmeet kiristyivät ja tuomareiden toimintaa kyseenalaistettiin varsin usein (välillä syystäkin... mm. Jussi toimi peli-tuomarina). Kaikki säännöt eivät olleet

millään voineet jokaiselle pelaajalle iskostua näinä parina päivänä, joten selitettävää riitti. Jälleen nähtiin upeita suorituksia, syöksykoppeja, mahtavia polttoheittoja koppareilta, hienoja näpyjä ja lukkaritkin intoutuivat pitämään etenijöitä enemmän kurissa heittelemällä. Lyönneistä varsin suuri osa päättyi kopeiksi - taustalla baseballin ja softballin swingi, joka monella pelaajalla vielä tuntui tulevan selkärangasta. Myös "koppi" terminä tuli tutuksi ja totesimmekin, että turha meidän on näitä

termejä heille englanniksi opettaa, vaan parempi vain, jos hekin puhuvat jatkossa "kopeista", "laittomista", "paloista" tai "vääristä", "hutunkeittoa" unohtamatta.

Välieräpelit olivat kaikissa sarjoissa tiukkoja ja erittäin viihdyttäviä. Yleisö eli hyvin mukana ja välillä sitä pitikin siirtää turvallisuussyistä sivurajoilta hieman etäämmälle. Kenttäkuuluttajaksi oli löytynyt asiansa osaava ja hienosti suorituksia hehkuttava kaveri. Tuomaritoimintakin meni eteenpäin, tuomamme laikat olivat käytössä, näyttöihin ja termeihin löytyi selkeä linja ja olipa pillikin välillä käytössä. Ilmassa oli ns. suuren urheilujuhlan tuntua Intialaisella twistillä.

Aikataulun venyessä saapui mm. päättäjäisiin kunniavieraaksi kutsuttu paikallinen ministeri saattueineen paikalle vasta välierien ollessa käynnissä. Kiinnostuneena hän kuitekin jäi seuraamaan otteluita ja opettelemaan kansallispelimme sääntöjä. Miesten erityisen tiukka finaali ehdittiin pelata juuri ennen illan hämärtymistä. Kerala vei loppujen lopuksi mestaruuden supervuorossa upealla läpilyönnillä kakkosjatkeelta. Uttar Pradeshin ulkopelaajien hieno heitto ei ehtinyt kotipesään ennen Keralaan pelaajaa ja niinpä kotijoukkueen riehakkaat mestaruusjuhlat pääsivät alkamaan.

Naisten finaalin kohdalla pimeys alkoi toden teolla tehdä pelistä mahdotonta ja niinpä ensimmäisenä sisällä ollut Kerala pääsi hyötymään tästä takoen taululle vähintään 6-0 lukemat ja oli ilmeisesti pimeyden turvin piilottanut yhden ylimääräisen pallonkin jonnekin. Vastassa ollut Delhi oli luonnollisestikin tilanteesta todella vihainen ja pettynyt. Edes skootterien ja kännyköiden valot eivät riittäneet auttamaan Delhiä, vaan ottelu keskeytettiin ja Kerala vei kyseenalaisesti mestaruuden. Delhin joukkue, jossa valmentajana oli viime vuoden parhaaksi valittu pelaaja, tuli varsin äänekkäästi kritisoimaan järjestelyjä päättäjäisseremonian jo alettua - näin rakennettiin oppimiskäyrää järjestelyihin ja todistettiin jälleen, että Intiassakin pelataan pesistä tosissaan.

Itse päättäjäisseremoniassa oli taas useita puheita ministeristä meidän puheenvuoromme sekä kaikkien sarjojen palkitsemiset kuvauksineen. Tämän jälkeen julkistettiin Intian tuleva maajoukkuerinki, johon jokainen joukkue valitsi kaksi parasta pelaajaansa (Delhin edustajat eivät tässä kohtaa halunneet tulla lavalle...). Tämän jälkeen jatkui vielä selfie- ja muu kuvausrumba n. 45 minuutin ajan osan joukkueista laittaessa reippaan intialaisen musiikin tahdissa jalalla koreasti - päätöstanssi siis. Olimme jälleen pitkän päivän jälkeen hotellilla iltakasiilta, ohjelmassa vielä viimeinen palaveri paikallisten pesispomojen kanssa. Saimme heiltä mm. kopiot dokumenteista, joista yhtenä paikallisen federaation perustamiskirja vuodelta 2010 - hindiksi tietenkin...

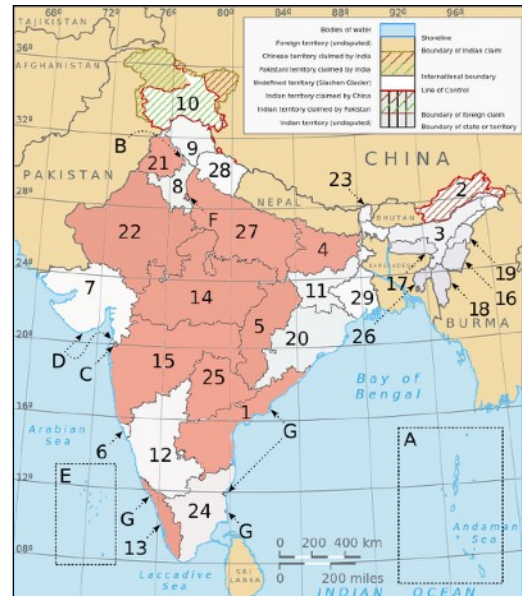
Anttia odotti yölento Delhiin ja sieltä Suomeen jo muutaman tunnin kuluttua tästä, Jussi ja Upi jatkoivat Thiruvananthapuramista länsirannikkoa vähän pohjoiseen Varkalaan tavoitteena päästä lainelautailemaan pariaksi päiväksi ennen loppuviikon palavereja Delhissä. Delhistä ja Suomen suurlähetystön roolista pesäpallon kehittämisessä lisää myöhemmin.

Pesiksen lisäksi Intiasta on kerrottava muutama mielenkiintoinen piirre. Liikennekulttuuri ei sinänsä eroa hirveästi muista Aasian ja Afrikan suurkaupungeista, mutta on tällaiseen tottumattomalle aina shokki. Liikennekin kuitenkin sujuu, kunhan siihen virtaan pääsee sisään - kaupungissa liikuimme aina kyydeillä, mutta hieman rauhallisemmassa Varkalassa Jussi ja Upi pääsivät treenaamaan ajotaitojaan skoottereilla parin päivän ajan (molemmat edelleen hengissä). Erikoinen sattuma tapahtui tiistaina, jolloin illansuussa pääministeri ilmoitti, että korruptionvastaisen taistelun seuraava askel on vetää kaikki 500 ja 1000 rupian (n. 7,5€ & 15€) setelit pois käytöstä heti puoliiltaoin. Erityisesti juuri nipun rahaa vaihtaneelle Jussille tämä aiheutti hieman harmaita hiuksia. Seuraavana päivänä pankit ja postit

olivat tästä syystä kiinni ja vaati paljon kyselyitä ja ylimääräistä säätöä saada maksettua ja/tai vaihdettua noita isoja seteleitä pienemmiksi. Intiassa ei siis mikään tunnu toimivan, mutta silti kaikki aina järjestyy ja niinpä saimme sekä seteliongelman että pesiväen meille jakamien muistoesineiden postituksen Suomeen järjestymään, vaikka posti olikin kiinni. Odotamme tosin innolla, löytääkö upeasti tehty paketti ikinä PPL:n toimistolle Vantaalle...

Kaiken kaikkiaan upea, vaikkakin varsin rankka, reissu on takana. Ehdimme jo matkan aikana pohtia, miten meidän pesisliikkeenä tulisi tukea lajimme kansainvälistä kehitystä, erityisesti maailman väkirikkaimmassa maassa. Kolmihenkisen delegaatiomme yksimielinen mielipide on, että tämä on lajillemme kortti, jota ei voi jättää katsomatta loppuun saakka. Joukkueiden mukana oli useita opettajia ja/tai koulujen johtajia, jotka joko ovat jo peluuttaneet oppilaillaan pesistä tai aikovat sitä jatkossa tehdä. Paikallinen federaatio on lähestymässä Intian opetushallintoa tämän tiimoilta - jos tässä saataisiin läpimurto edes joissain osavaltioissa, voisi pesis olla 2-5 vuoden aikajänteellä tuttua sadoille miljoonille Intialaisille. Intian huippupesikseen kaavailimme yhdessä paikallisten kanssa "India Superleague / Premier League" -mallia, jossa joukkueet pelaisivat alueellisissa lohkoissa 2-3 kertaa vuodessa turnauksia ja näiden päälle tulisi vuotuinen finaaliturnaus ("Superleague finals"), jossa pelaisivat esim. 8 parasta joukkuetta miehissä, naisissa ja junioreissa. Laajen-tuminen heidän valmiiden kontaktiensa kautta Nepaliin, Pakistaniin ja Myanmariin toisi onnistuessaan vielä valtavan lisäresurssin kansainväliseen pesikseen.

Pesistä pelataan nykyisin jo kaikissa punaisella merkityissä osavaltioissa.

Lähitukea kaivataan kipeästi tuomareiden ja valmen-tajien koulutukseen. Välineiden osalta on myös löydettävä malli, jossa he voivat itse tehdä pallot, räpylät ja mailansa Intiassa tai ehkä jopa halvemmassa maassa - ei ole taloudellisesti kestävää tuoda tänne varusteita kalliista Suomesta. Eiköhän tähänkin ongelmaan ratkaisu löydy ja meiltä ala samalla löytymään vapaaehtoisia osajia lähtemään kenttätöihin Intiaan tämän tarinan, ja YLE:n aiheesta tuottaman videomateriaalin kannustamina. Turnausten järjestelyihin meiltä löytyy varmasti annettavaa, skandinaavinen täsmällisyys voisi tässä asiassa olla Intiassakin hyve...

Seuraavaan World Cup -turnaukseen heillä on kova into lähteä mukaan, mutta pieniä taloudellisia haasteita on vielä tämän osalta edessä. Jos tämä onnistuu, niin he pääsisivät samalla seuraamaan Suurleiriä Turussa ja näkemään millaista junnupesikseen Suomessa.

Uutena ideana syntyi stipendirahaston kokoaminen - tällä voisimme tuoda joka vuosi Suomeen yhden mies ja naispelaajan treenaamaan esim. Ykköspesisryhmissä loppukevään ja mahdollisesti pelaamaan Suomi-sarjaan tai jopa Ykköspesikseen kauden ajaksi. Tällaisen 6kk:n keikan kustannukset jäisivät kahden osalta mahdollisesti jopa alle 10.000 euron. Näiden pelaajien oppien jakaminen Intiassa toisi meille pidemmällä aikavälillä varmasti huippupelaajia omiin sarjoihimme. Voisihan Itä-Lännen idän joukkueessakin olla jatkossa Intialaisia...

Niin tai näin, tässä oli päänavaus ja nyt vain yhteisiä suunnitelmia kalenteriin ja sitten toteuttamaan - hävittävää meillä ei mielestämme tässä ole!

Jussi, Upi & Antti